

Mese Kuznecksztrójról

— Vladimir Majakovszki —

Az égen
felhők
rohannak
esővel
terhesek
a. percek
ócska
taligák
alatt
fáradt
munkások
hevernek.
És hallod
büszke
zúgását
a viznek
ha jól
fülelsz
„Négy év
mulva
térj vissza
és itt
kertvárosra
lelsz“
Sötét
vakxi
homályban
ólmos
vизsugár
cseppen
ül a
munkás
a sárban
kezében
sárga fény
sercen.
Suttogva
közös
daccal

Foguk össze kocódik:
 „Négy év mulva jőjj vissza
 És kertvárosra lelsz te itt“
 Azottan borzongva remegek
 Se ép se száraz a tető.
 Ülnek homályban emberek
 Csurgó kenyér az éltető
 Éhségnél acélabb a hang
 Cseppnek hullása megszűnik:
 „Négy év mulva jőjj vissza
 És kertvárosra lelsz te itt“
 Morajlás harsog majd itt
 elűzi vadak farkáit
 aknák kebelét felmarja
 hatalmas „gigant“ száz karja.
 Sziklaként állnak a falak

a gőz forral és zenél
 Nap-kohók lángpokla
 alatt
 életet forraszt a Szikér.
 Házakat építünk mi itt
 Száraz jóllakott házakat
 a „Tajga“ elfut haldoklik
 lehull rozsdamart lakat.
 Száll felhők felé a zúgás
 mint éji megöntözött fa
 nincs — nem hallatszik
 csak: „kertváros más
 kacaja“
 Tudom -- meg lesz a város
 Tudom — virágba borul a fa
 Mert itt ilyen az ember